

ΛΙΓΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ANDRÉ DE LORDE

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ



ΠΟΦΑΣΙΜΕΝΟΣ να πλουτίσει, με κάθε θυσία, ο κύριος Μοράρ, δέχτηκε τη θεία διευθυντική των επιχειρήσεων του 'Αγκζέφ, εκ μέρους της «Γαλλικής» Έταιρείας των πετρελαίων του Καναδάου.

Τα άπειρατα πετρελαιοφόρα εδάφη, τα οποία εκμεταλλεύονταν αυτή η Έταιρεία, βρισκόντουσαν στην όχθη της Κασπίας θάλασσας, εκατόν πενήντα χιλιόμετρα μακριά από το Βακού. Έπρόκειτο δηλαδή περί κυριολεκτικής άξιας για ένα άνθρωπο σαν τον Μοράρ, που ήταν συνηθισμένος στην εύκολη ζωή, και στις κοσμικές διασκέδασεις.

Η γυναίκα του Μοράρ είχε πεθάνει πρό δύο ετών, αλλά είχε μία κόρη, η οποία ήταν ήδη δεκαοχτώ χρόνων και λεγότανε Σωσάννα.

Ο Μοράρ αγαπούσε πολύ την κόρη του και από τον καιρό που έλασε τη γυναίκα του, την οποία ελάτρευε, όλη του ή σπαργή, όλη του ή σκέψης συγκεντρώθηκε στη Σωσάννα.

Κι' αν δέχτηκε να πάει τόσο μακριά από την πατρίδα του, το έκανε για το καλό και την ευτυχία της κόρης του.

Έλπιζε ότι θα κέρδιζε έτσι πολλά χρήματα, κι' ότι θα μπορούσε να προικιστεί μία μέρα πλουσιολόγησε στη Σωσάννα. Ποθούσε να δει την κόρη του πλούσια κι' ευτυχισμένη.

Έπειδι όμως φοβότανε ήπιος το κλίμα του 'Αγκζέφ βιάζονε την κόρη του και μίσηζε η Σωσάννα νοσταλγούσε το Παρίσι, δεν ήθελε να την πάρει μαζί του. Είχε αποφασίσει να την αφήσει σε μία θεία της.

Μά η Σωσάννα δεν ήθελε με κανένα τρόπο να αποχωριστή τον πατέρα της, κι' έτσι φύγαγε και οι δυο μαζί για το μακρινό και κοραυστικό ταξίδι τους.

Όταν έφτασαν στο 'Αγκζέφ, ο Μοράρ και η κόρη του δρόθηκαν ξάφανα σ' ένα περιβάλλον σχεδόν έχθρικό. Οι εργατές όλοι ήταν ι-τη μητρική τους γλώσσα, και κύτ-



Βγήκε σ' ένα παράθυρο, φώναξε, άπειλησε, μα κανέναν δεν τον άκουσε...

Μόνο μερικοί Γάλλοι και Γερμανοί μηχανικοί ήταν η συντομία και η παρηγοριά του Μοράρ και της Σωσάννας μέσα σ' εκείνη τη νοναξιά.

Ο πλησιέστερος σταθμός απέιχε από το 'Αγκζέφ τρεις ημέρες με το άλογο, και οι λίγοι ευρωπαίοι που έμεναν στο μέρος αυτό ένοιωθαν τον έαυτό τους εξόριστο και χαμένο απ' όλο τον άλλο κόσμο.

Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, βυτερα από λίγον καιρό, οι εργατές διαφώνησαν με το διευθυντή τους πάνω σε διάφορα ζητήματα. Οι άρχιεργάτες, άντι να ειρηνέψουν τα πράγματα, έρεθίσαν περισσότερο τους ύπισταμένους των κι' έξαφνα μία μέρα έσπασε η άνταρασία.

Έπι τρεις ημέρες η κατάσταση ήταν τόσο σοβαρή, ώστε ο Μοράρ σκέφτηκε να ζητήσει βοήθεια από τη στρατιωτική φρουρά του γειτονικού σταθμού. 'Αλλά οι άπεργοι είχαν ήδη κόψει τα τηλεγραφορικά σύρματα, κι' έτσι ο προϊστάμενός των δεν μπορούσε να συνεννοηθή με κανένα.

Κατόπι αυτού, ο Μοράρ έστειλε μία νύχτα κυριά έναν πιστό ύπρητό του έμπιστο στον πλησιέστερο σταθμό για να ειδοποιήσει τον εκεί στρατιωτικό διοικητή...

Μά την άλλη μέρα το πρωί, γύρω από το σπίτι στο όποιο κατοικούσε ο πατέρας της Σωσάννας είχε μαζευτεί πλήθος φανατικών άπεργών, οι όποιοι βλαστημούσαν, έβριζαν και άπειλούσαν το Μοράρ και τους δικούς του. Οι πιο τολμηροί μάλιστα άρχισαν να πετάνε πέτρες και να σπάζουν τα τζάμια του σπιτιού. Μιά άπ' τις πέτρες αυτές πλήγωσε τη Σωσάννα στο μέτωπο... 'Ο πατέρας της βγήκε τότε σ' ένα παράθυρο, φώναξε, άπειλησε, μα κανέναν δεν τον άκουσε. 'Εντρομοί οι ύπρητες έκλεισαν άμέσως τα παραθυρόφυλλα κι' έβαλαν ένα σωρό έπιπλα πίσω από την έξοδοποτα.

Κοντά το μεσημέρι, οι άπεργοι άγρίψαν περισσότερο και άρμησαν όλοι μαζί, φωνάζοντας άγρια και χειρωνακτικά άπειλητικά, πρός το σπίτι του Μοράρ. Μερικοί από αυτούς κρατούσαν χοντρά ρόπαλα κι' άλλοι σιδερένια εργαλεία, λιοτοτά και φτυάρια... 'Ησαν έτοιμοι να σπάζουν τις πόρτες και να μπειν στο σπίτι, όταν έξαφνα πυκνοί πυροβολισμοί άντηχησαν. Πυροβολούσαν από το σπίτι του διευθυντού. Τέσσερες από τους έργάτες σκοτώθηκαν, κι' όλοι οι άλλοι έφυγαν τώρα ουδριάζοντας από θυμό και τρόμο.

Στο σπίτι του Μοράρ είχαν άχρωθεί οι λίγοι ευρωπαίοι ύπάλληλοι της Έταιρείας άποφασισμένοι να κρατήσουν σε άπόσταση τους

άγριεμένους εργατές, ως πού να φτάσουν η στρατιωτικώς ένοχούσε. 'Ο Μοράρ άνήνοχος για όσα συνέβαιναν, είχε έγκραταστήσει την κόρη του στο πιο άπόμειρο δωμάτιο.

Μέσα στο σπίτι βρισκόντουσαν έντεκα έν δίω άνδρες. 'Εξ μηχανικών, δυο Ρώσοι μουζικοί και δυο Γάλλοι ύπρητες, οι όποιοι ό-χύωναν, όσο καλύτερα μπορούσαν, τις πόρτες και τα παράθυρα.

Η νύχτα πέρασε ήσυχα.

Κατά τα ξημερώματα ένας από τους φύλακες που άγρυπνούσαν άκουσε ένα βογγητό κοντά στο σπίτι και σε λίγο γρασουύνιμα-τα στην πόρτα. 'Ησαν ο τρίτος Ρώσος μουζικός, ο όποιος έπέστρεψε από τον πλησιέστερο σταθμό που είχε πάει να δώσει ειδησι για την άπεργία. Σερνόταν στη γη έξαντλημένος.

Οι φύλακες άνοιξαν την πόρτα και τον πήραν γρήγορα—γρήγορα μέσα. Μόλις όμως τον άντίκρουσαν πάσαναν από φρίκη. 'Ο δυστυχιμένος Ρώσος είχε πέσει στα χέρια των άπεργών, κι' όλη η βαρβαρότης τους ξέσπασε σ' αυτόν. Του είχαν βγάλει το δεξί μάτι, του είχαν κόψει τη μύτη και τ' αυτιά. Το άμα έτρεχε άφθονο από το πρόσωπό του. Τα χέρια του και τα πόδια του ήταν καμμένα! Του τα είχαν άλειψει με πετρέλαιο, και τους είχαν βάλει φωτιά!...

—'Ελεος!... ψθύρισε ο δυστυχος μουζικός. Σκοτώστε με!... Σκοτώστε με, άν με λυπόσαστε!... Είνε θεία φοβερά, δεν είνε άνθρωπο!... σάς χιλιόβασανίσουν, έδω κι' έμένα!...

Και καθώς ο Μοράρ έσκυβε έπάνω του για να τον περιτομή, ο δυστυχος μουζικός καταβόλωντας μία ύπερτάτη προσάβεια, ψθύρισε:

—Κύριε, πρόσεξε!... Μ' έστειλαν να σου πώ ότι θέλουν να σάς πιάσουν ζωντανούς, έσένα και την κόρη σου. 'Εσένα για να σε βασανίσουν, την κόρη σου για να την άτιμάσουν... να την ντροπιάσουν... Είνε!...

Μά δεν μπόρεσε να τελειώσει τη φράση του. 'Άφησε ένα βογγητό και ξεψύχησε!...

Τον έβαλαν σ' ένα κρεβάτι και μπροστά σ' αυτό το παραμορφωμένο πτώμα φόρτισαν όλοι να άμυνθούν μέχρις έσχάτων, να μην πέσουν ζωντανοί στα χέρια αυτών των όημων.

Η μέρα πέρασε ήσυχη.

Ο Μοράρ δεν άγωνιούσε για τη δική του ζωή. Τρέμε για την κόρη του. 'Ενοιωθε τις πέτρες, γιατί είχε ύποχωρήσει στις παρακλήσεις της και την είχε πάρει μαζί του στον άγριο αυτό τόπο.

Η νύχτα έεπαψε τώρα βουβή, γεμάτη άπειλές και τρόμου.

Έξαφνα μία λάμψη φωτίσε το σπίτι και φωνές τρομαγμένες άντήχησαν.

—Φωτιά!... Έβαλαν φωτιά στις δεξαμενές του πετρελαίου!...

Το θέαμα ήταν τρομερό. Φλόγες τεράστιες ύψωνόντουσαν μέσα στη νύχτα, τότε κόκκινες και τότε γαλάζιες... Οι πολιορκημένοι κίτταζαν με πόνο και με άπελοσία όλη αυτή την καταστροφή με μάτια διαστολμένα από τη φρίκη.

Έξαφνα άκουσαν τρομερές κρηνγές και είδαν ένα πλήθος άγριεμένων ανθρώπων, οι όποιοι προχωρούσαν όλοι μαζί πρός το σπίτι, ουδριάζοντας σαν λυσσοάμενα θηρία. Όταν έφτασαν κοντά, τριγύρισαν το κτίριο κι' άρχισαν να σπάζουν τις πόρτες.

—Φίλοι μου, φώναξε ο Μοράρ, σπάζουν αντροφούς του, μην εσδέχεται όλες σας τις σφαίρες. Μην εσχεχάτε ότι δεν πρέπει να πέσουν ζωντανοί στα χέρια αυτών των τεράτων. Φυλάξτε την τελευταία σας σφαίρα για τον έαυτό σας!...

—'Υστερα έτρεξε στο δωμάτιο όπου είχε κλεισμένη την κόρη του. Την πήρε στην άγκαλιά του και της έπτε:

—Μικρή μου Σωσάννα, μη φοβίσαι. Μην τρέμεις, κόρη μου! Είμα κοντά σου...

Αυτή τη στιγμή πυροβολισμοί, κρηνγές κι' ουδριάσματα άκούστηκαν. Το άγριεμένο πλήθος των άπεργών είχε μετεί μέσα στο σπίτι.

Ο Μοράρ κλείδωσε γρήγορα—γρήγορα την πόρτα του διαμοιτιου όπου βρισκότανε με τη Σωσάννα. Οι άπεργοί φώνασαν άπ' έξω να προσπαθήσουν να την σπάζουν.

Σαν τρελλός ο Μοράρ έσφιξε την κόρη του στο στήθος του. Για μία στιγμή φαντάστηκε ότι βλέπει τη Σωσάννα στα χέρια αυτών των διαμόνων, και καθώς η πόρτα ύποχωρούσε ήδη στα χτυπήματα, πού την κλονίζαν όλόκληρη, ο δυστυχής πατέρας άκούστηκε σιγά το περιστροφό του στον κρατού της λατρευτής κόρης του και χωρίς έκείνη να άντιλήφθαι τίποτα, πίεςε δυο φορές την σκανδάλη.

Η Σωσάννα σωριάστηκε νεκρή από την άγκαλιά του πατέρα της, κάτω στο πάτωμα, χωρίς να βγάλει ούτε ένα βογγητό!...

Ο Μοράρ την κίτταξε για μία στιγμή σαν τρελλός άπ' την άπελοσία. 'Επειτα στράφηε το περιστροφό του στο στήθος του, πυροβόλησε κι' έπεσε πλάι της νεκρός!...